

PEKLO ZAPEČATILO
SVOJE BRÁNY...

666
OCHRANCOV

ONA VŠAK UŠLA

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

666

OCHRANCOV

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Barbora Jagnešáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2023, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-69026-04-9 pdf

Ľodakovanie

Táto kniha patrí
všetkým mojim čitateľom.
Pretože ste mali veľký sen.

V neposlednom rade ďakujem
mojej skvelej trojke Janke, Paťke a Katke,
ktoré boli od začiatku
až po koniec súčasťou
Adrienovej cesty.

Milosrdenstvo

Medzi všetkými cnosťami
k blížnemu
je najmocnejšie *milosrdenstvo*.

Prolog

„Spravodlivosť!“ vyhlási archanjel Gabriel prísny hlasom a zovrie päste. Nik, kto stojí v miestnosti plnej nebeského jasú, sa neodváži prehovoriť, či čokoľvek urobiť. Slovo ich najvyšších je vždy zákonom. „Musíme urobiť spravodlivosť a udržať rovnováhu. Je neprípustné, aby sa pohyboval po svete tvor, ktorý sa vzoprel zákonom a ušiel!“ Burácajúci hlas otrasie celou sálou. „Musí niesť kríž za vlastné zlyhanie a krutú zradu.“

„Áno!“ ozýva sa skoro jednohlasne.

„Je nevyhnutné dostať situáciu pod kontrolu, to máš pravdu, Gabriel,“ ozve sa archanjel Uriel. „Myslíš si však, že je to naša vec?“

Anjeli, čo doteraz súhlasne prikyvovali, utíchnu. Sála je opäť tým najtichším miestom. Lilia a ďalšie anjelské ženy zneistejú rovnako ako Gabriel. So vzdorom nerátali.

„Nie sme tu pre to, aby sme lietali po svete a lovili démonov. Na to je na zemi Vyvolený.“

„Vieš veľmi dobre, že má teraz iné povinnosti,“ pripomenie mu Gabriel.

„A toto nie je jeho povinnosť? Azda sme my na to, aby sme si špinili ruky krviprelieváním?“ spochybní ho Uriel.

„Chápeme, prečo takto súdiš,“ ozve sa archanjel Jeremiel. „Vieme, prečo sa snažíš držať ho bokom, ale toto je jeho záležitosť. Nie naša.“

„Vieš, aké sú naše zákony,“ podotkne Uriel.

Sálou sa roznesie uznanlivé mrmlanie. Anjeli z vyšších radov si vymieňajú názory. Sieň sa na okamih premení na hučiaci úľ. Gabriel vie, že nemá na výber. Anjeli nechcú byť viac zatiahnutí do vecí démonov. Ak bude bojovať tvrdohlavo ďalej, zavrhnú ho a vyhlásia za zradcu. Je sám proti celej sále. Ostatní sa naklonia na stranu väčšiny.

Uvedomujúc si vlastnú nevýhodu najprv iba mlčí. Až po chvíli, kedy utíchne vrava, vystrie plec a pokorne prikývne. „Nech je, ako vravíte, bratia moji. Avšak dovoľte mi aspoň dať mu o tom vedieť. Nech vie, že je späť v hre.“

„Ty nie, Gabriel,“ zastaví ho Jeremiel prísne. „Nech mu to povie Lilia. A nech si vezme jedného z bojovníkov, na ochranu.“

„Adrien je na našej strane,“ odváži sa povedať Gabriel.

„Ja ho tu ale nevidím, brat Gabriel. Ty snád' áno?“

V sále vládne hrobové ticho. Nikto sa ani nehne, aby suchotom belostného odevu nenarušil to drsné napätie.

„Nie je jedným z nás. Nezabúdaj, že je synom nášho brata Lucifera. Choď, Lilia, vezmi si niektorého z mužov a oznám tú správu.“

Lilia prikývne, cúvne a v kroku sa vytráti.

„Týmto považujem zasadnutie za ukončené,“ dodá Uriel. Sála sa vyprázdni v priebehu niekoľkých sekúnd. Zostane len Gabriel a nepokoj, ktorý ho zvierá. Vie však, že musí poslúchnuť.

1. kapitola

Tvrdo narazím do pevného povrchu, ktorý sa podou mnou preborí, až dopadnem na zem, kde po mne zostane diera. Vykríknem od bolesti a zatnem zuby. Z ramena mi vytŕča šíp. Uchopím ho pravou rukou a prelomím, hoci mi to spôsobí krutú bolesť. Šíp sa hneď nato rozplynie.

Mám pocit, akoby sa mi v tele dolámali všetky kosti. Nečudo, veď som prerazila strechu stodoly. Zastonám, no na oddych nemám čas. Pozviecham sa z drevených trosiek, ktoré spadli spolu so mnou, a ubolene vstanem. Porozhliadnem sa po tmavej stodole. O výške, z ktorej som padala, nechcem ani premýšľať.

V tme vyhľadám vhodný úkryt. Nemám veľa možností. Celá udýchaná sa schovám za balíkmi sena. Zatláčim si na prestrelené ľavé rameno. Zacelenie takejto rany si vyžaduje dlhšiu dobu, žiaľ, čas je to jediné, čo nemám.

Šla som iba odprevadiť dušu na druhú stranu, lenže pre naivnú chybu sa to otočilo proti mne. Prezradila som

sa a oni sa na mňa upli. Démon s dušou, ktorú mám ja, je pre nich nepriateľ, ako je pre nich nepriateľom Adrien Van Hell. Teraz ma lovia, pretože vedia, komu patrí. Veria, že ho vylákajú a dostanú mojím ulovením.

Dierou v strope sem začne dopadať sneh. *Ešte aj počasie je proti mne!* Rada by som sa preniesla do nejakej teplejšej krajiny, no ak to urobím, zachytia môj skok a nájdu ma. Stiahnem sa viac za bal slamy a mapujem štrbinami v stenách drevenej stodoly okolie.

Nevidím nijaký pohyb. Nepočujem ani šuchot krídel. Skáčem očami po priestore a v okamihu, ako mám pocit, že som v bezpečí, sa dvere rozletia a dnu vstúpia dvaja ozbrojení démoni.

Cúvnem a zatnem zuby. Dokonca sa snažím zadržat' dych, lenže to mi nepomôže. Šanca, že by ma nezacítili, je nulová. Vysnoriam sa, aj keby som bola zahrabaná v zemi. Jednoducho som sa prerátala, ale tentoraz ho nezavolám. Dostanem sa z toho sama. Musím, inak nikdy neprestane byť taký ochranársky.

Som na druhej strane už päť rokov. Päť! Viem sa o seba postarať. Možno nie som silná ako muži, čo vstúpili do stodoly, rozhodne som ale šikovnejšia a bystrejšia, i keď ma zasiahli tým šípom na prvý pokus.

Zastrčím si za ucho uvoľnený prameň plavých vlasov a vykuknem z bezpečia za balom. Vetrá nosmi a hľadájú ma. Mohla som sa vonku vyvárať v bahne, ibaže zem je zamrznutá.

„Čo povieš na takýto lov, maličká? Podľa nás je lepší!“ ozve sa jeden z nich a ten druhý sa zasmieje. Pomedzi baly sledujem, ako sa rozdeľujú. Chcú ma obkľúčiť. „Postav sa nám, ako sa patrí, a neskrývaj sa ako myš.“

Mysli, Vivien. Mysli! Čo by urobil Adrien?

Zabil by ich!

Bez váhania by vyskočil, postavil sa im čelom a zabil ich.

Isteže, on je starý a mocný. Ja som iba mladé vrabča, ktoré sa stále učí.

Musela som sa dnes trepať do tej štvrte?

Musela! Pretože viem, že je tam dostatok potravy a zopár tých, ktorí ma privolajú, až nastane ich posledná hodina. Démonka z minulého týždňa sa dala chytiť hravo. Akurát dnes sa na mňa nalepili rovno dvaja. V ruke si zhmotním meč a v duchu myslím na boj medzi mnou a Adrienom. Mám toho najlepšieho učiteľa. Občas býva nežný, inokedy ma nešetří. Chce, aby som bola pripravená a tiež vytrvalá. Aby som vládala bojovať so súperom, ktorý by bol silnejší než ja, pretože... Vlastne, všetci by boli silnejší.

Predstavujem si, ako na mňa narážal, ako útočil a tlačil ma k stene. Nie raz som vykrikla, aby prestal, pretože som nevládala. On vždy prestal, lenže títo neprestanú, keď pocítia, ako mi ubúdajú sily. Práve preto musím byť vytrvalejšia. I šikovnejšia. Musím ich zabiť skôr ako doženú do úzkych oni mňa.

Zovriem meč pevnejšie a vtedy vyskočí z kúta ten tichší. Švihnem zbraňou v sebaobrane, no je rýchly. Pričaruje si vlastný meč a kovy do seba hlasno narazia. Tichom znie úder za úderom. Bojujem zdatne, nie je to po prvý raz, avšak je mocný a vytrvalý. Vidím jeho stáročia, ktoré sú proti mojim rokom úctyhodné.

Odbijem tvrdé nárazy, dokonca sa mi ho raz podarí poraniť na ramene. Zaspätkuje a ja sa odrazím od zeme a vyletím nahor. S dierou po šípe v ramene je let krutou skúškou. Nemôžem sa však vzdať. Vyletím vysoko k oblakom a oni sa vyrútia za mnou. Doháňajú ma.

Prudko manévrujem, raz stúpam hore, vzápätí sa strmhlav vrhnem nadol. Lenže let so zranením je ťažký,

strácam čoraz viac krvi. Zletím na zasneženú lúku a s dupotom na ňu dopadnem. Ticho preruší môj ston. Rana mi príliš krváca. V ramene mi tepe ostrá bolesť a ochromuje mi celú ľavú ruku až k šiji. Potrebujem krv, no žiaľ, teraz o tom môžem len snívať.

Démoni zosadnú na lúke za mnou a ja znova bojujem. Útočia tvrdo. Svižne sa otáčam, odrážam ich útoky. Nevládzem však. Cítim, ako ma tlačia až do vyčerpania. Slabnem, nie som dosť silná. Nie som dosť stará! V strachu si uvedomím, že ma zabijú.

Nie, zvládnem to! opakujem si dookola, no pravda je krutá. Sú silnejší a najmä – sú dvaja. Zohnem sa tak, aby som sa vyhla meču, čo mi mal oddeliť hlavu od tela, a plavé vlasy sa mi zatočia vo vetre. Nato sa uhnem tomu druhému, keď zospodu švihne mečom, ktorý ma mal sťať po druhý raz.

Vtedy sa zvrtnem a preseknem prvého v páse. Muž zaspätkuje a zdesene na mňa vytreští oči, na slová mu nezostáva priestor. V mieste rany sa rozžiarí, ani čo by vzplanul zvnútra, a v prchavých sekundách sa premení na popol.

To je chvíľa pre toho druhého. Zaútočí agresívnejšie. Odrážam ďalšie útoky, ale rameno ma bolí čoraz viac. Démon predo mnou vycíti, že povolujem. Švihne prudšie a na boku pocítim ostré bodnutie. Vykríknem v bolesti. Po látke nohavíc, skoro na stehne, sa mi spustí tmavý cícerok krvi. Muž využije moju nepozornosť, podrazí mi nohy a ja sa zrútim do belostného snehu. Meč mi vypadol z ruky a zmizol v hustom snehu.

„Adrien!“ šepnem, lapajúc po dychu. Démon sa zaženie mečom naposledy. Tesne predtým, ako by ma presekol, zastaví sa čepeľ jeho meča na ďalšom ostrí. Spozorniem a odrazu ho zazriem. Týči sa nado mnou,

v mocnej ruke zvierajú svoj meč a zatínajú zuby. Je prekrásne temný, ibaže neprišiel otáľať.

Pohne sa s takou rýchlosťou, že démon, čo ma chcel zabiť, vzplánie ako pochodňa. Presekol ho na dve polovice.

Démon naposledy zaspätkuje a rozsype sa na prach. Následne ho vsaje rotujúca temná masa v priestore, ktorá pohltí obe temné duše.

Muž týčiaci sa nado mnou ako temnota, sa pozrie na mňa. Hnevá sa, to je očividné. Cítim to z neho, a to sa mu nemusím dívať ani do tváre.

„Ktorému slovu vo vete – *nedostaň sa do problémov* –, si nerozumela?“

„Asi som to prepočula celé,“ zamumlem. Sneh podo mnou sa mi už dávno vpil do šiat, preniká ku mne jeho chlad aj vlhkosť.

Zatne zuby, zavrúť nado mnou hlavou. Meč, ktorý na mňa namieril, sa vytratí a on sa zohne, aby mi podal ruku. Prijmem ju a postavím sa.

„Nehraj sa na spasiteľa, Vivien. Nie si dosť silná!“

„Minulý týždeň som bola.“

„Mala si iba šťastie.“

„Bola som šikovnejšia,“ trvám na svojom.

„Teraz ti tá šikovnosť očividne chýbala. Si zranená.“

Pozriem sa k ramenu. Hej, čo dodať? „Boli až dvaja.“

Adrien sa zohne pre môj meč a v ruke mu v sekunde zmizne. „Môžem vedieť, čo tu robíš?“

„Natrafila som na nich náhodou.“

Pozrie sa na mňa spôsobom, ktorý povie viac, než by dokázali slová. Neverí mi.

„Tak dobre, šla som do tej uličky.“

„Sľúbila si, že sa nasýtiš a vrátiš sa domov.“

„Veď som to aj plánovala. Ale, keď som sa nasýtala,

začula som ich dohady. Boli za rohom. Chcela som iba nazrieť a zistiť viac. Odhalili ma.“

„Pochopiteľne. Len babrák by prehliadol tvoju vôňu. Uvedomuješ si, že nie si ako my? Si stále príliš čistá, Vivien. Museli ťa vycítiť už dávno predtým, ako si zbadala ty ich. A namiesto toho, aby si odišla, si tam šla a ohrozila samu seba. Doriešime to doma,“ sykne a vykročí preč. Je nahnevaný, ibaže ak ide o mňa, nehnevá sa nikdy dlho. Už viem, ako na neho.

Pobavene sa usmejem a poberiem sa za ním, avšak už pri prvom kroku pocítim slabosť. V duchu zahreším. Chcem urobiť ešte jeden krok, ale noha zaprotestuje. A nielen noha. Vnímam, ako moja energia rapídne klesá, akoby ju zo mňa niekto práve vysal. Zatočí sa mi hlava. „Asi potrebujem pomoc.“

„Asi?“ spýta sa nechápavo.

„Zamdliem,“ poviem neisto, na čo on zastane. Otočí sa ku mne, a hoci je päť metrov odo mňa, zbadám jeho znepokojený výraz. „Čože?“

„Vzal si mi energiu.“

„To nie!“ začujem ho ešte, kým sa prepadnem to tmy.

DEYRONA

Dočerta! zakľaje nenávisťne a zatne zuby.

Mohli ju dostať!

Takmer sa im to podarilo. Jej muži by ju dorazili. Jedného síce zabila, no ten druhý by to bol ukončil, ak by sa tam nebol zjavil ten prekliaty zradca!

Adrien Van Hell v celej svojej veľkoleposti.

Musí však uznať, že vyzeral excelentne. Lenže neprišiel tam kvôli nej, ale pre tú bezcennú nulu. Privolala ho, a on priletel ako verný psík. Omotala si ho okolo prsta

ako naivného hlupáka, ktorý jej všetko uveril. Nie, takto to rozhodne nenechá! Nedovolí, aby patrilo inej žene. Mal byť jej! Iba jej. Naveky!

Skrýva sa celé roky, no nebaví ju už čakať na vhodný okamih. Musí urobiť krok vpred. Je načase začať konať. Držala sa v ústraní pridlho a nevedlo to nikam. Dostane tú démonku a dostane aj jeho. *Opäť bude jej*. Len musí prísť na spôsob, ako ho zbaviť citu. Na tom po celý čas záleží. Musí ho získať na svoju stranu a vrátiť mu jeho staré *ja*, lebo iba tak sa jej podarí nasmerovať ho k otcovi.

Nikdy neboli tak blízko k cieľu. Ešte nikdy! Preto nesmie zlyhať!

Zovrie päste, až sa jej nechty zaseknú do kože. Zúri. Keby ju dnes dostali, jej duša by putovala do pekla a tam by si s ňou pán už poradil. Privolala si však jeho. A on prišiel.

Krásne a tragické zároveň. Ani roky, ktoré sa držala v ústraní, nič nezmenili. Stále má tá kvetinka nad ním moc, ktorej ona nerozumie. Vari je láska naozaj taká mocná? Je to už dávno, čo ona sama milovala. Tak dávno, že si to takmer nepamätá. Ibaže ona už nie je človekom. Démoni necítia, ale sa riadia pudmi, a presne to musí dosiahnuť pri Adrienovi. Iba tak sa temnota stane mocnejšou.

„Pani,“ ozve sa za ňou. Nemusí sa ani otočiť, aby vedela, kto prišiel. „Nové inštrukcie?“

Zavrtí hlavou a založí si ruky v bok. „Nie. Drž sa starých plánov. Ešte nie je čas na rúzne kroky. Pokračujeme tak ako doposiaľ. Maj oči na stopkách a o všetkom ma informuj.“

Vysoký muž prikývne, cúvne a nechá ju osamote.

Musíme byť opatrní.

Nenápadní a vytrvalí.

Nečakala tak dlho iba preto, aby teraz urobili chybné kroky a zmarili svoje šance. Kdeže! Všetko musí klapať ako hodinky. Každý kúsok musí zapadnúť na svoje miesto. Pretože, ak sa to znova pokašle, ďalšia šanca už nemusí byť.

Vystrie sa a vyzrie spoza stromov. V diaľke vidí statok. Veľký dom aj krásne pozemky. To ona tu mala byť, nie tá nula bez koreňov. Nie je ničím, a pre neho je aj tak všetkým. Ako sa jej to podarilo? Ako?

„Bud' trpezlivá. Bud' len trpezlivá,“ opakuje mumlavo sama pre seba.

Je potrebné zachovať pokoj a rozvahu. Ešte neprehrala. Ved' ona nikdy neprehráva. Stačí len vytrvať a nevzdať sa svojich plánov.

DIVIEN

Strhnem sa a sprudka nadýchnem. Pľúca ma až zabolí. Akoby som sa nadýchla po dlhej dobe viac, než je únosné. Napravo odo mňa zapraská kreslo. Je to Adrien.

Sadne si na okraj našej postele a ustarane si ma prezrie. „Ako sa cítiš?“

Doprajem si ďalší hlboký nádych a obliznem suché pery. „Akoby som sa topila.“

Pohladí ma po čele a svaly na brade mu zavlňia pod tlakom zubov. „Už nikdy ma takto nevydes.“

„Čo sa mi stalo?“

„Vážne nevieš? Riskovala si! Dohodli sme sa, že sa nebudeš pliesť do vecí, na ktoré si prisľabá.“

Vnímam hnev, ktorý z neho len tak prýšti. Zaslúžim si to, no aj tak tomu nerozumiem. „Nezranili ma až tak, aby som odpadla. Ako je to možné?“

„Tvoja energia prudko klesla. Vyšťavila si sa!“ sykne a vstane.

„Ja? Myslela som, si že si to urobil ty.“

Zamračí sa na. Nie hnevom, ale nechápavosťou. „Prečo by som niečo také robil?“

„Možno, aby si ma potrestal?“

Obočie mu vyskočí do polovice čela. „Máš pravdu. Zaslúžila by si si, aby som ti natrieskal na zadok. Neurobil by som však čosi také s tvojou energiou. Vyčerpali ťa zrejme zranenia a tvoja tvrdohlavá snaha dokázať mi, že si v pohode.“

„Bola som v pohode!“ vzopriem sa.

„Vážne? Mne diera v ramene a na nohe v pohode nepripadali. Už takto neriskuj, rozumieš?“

Prikývnem. Neplánujem siahať viac na dno vlastných síl, lenže celé sa mi to nezdá. Únava prišla tak náhle, ani čo by ju zo mňa niekto vysal. Možno však má pravdu a ja som sa jednoducho vyčerpala. „Koľko je hodín?“

„Bude osem ráno.“

Oboma rukami si prejdem po tvári. Som prezlečená do nočnej košielky a ležím na našej manželskej posteli. Jeho strana postele je nedotknutá. Strážil ma celú noc. Do srdca sa mi vleje príjemné teplo. Rada by som mu povedala niečo milé, ale hnev v jeho tvári mi to nedovolí.

Pôsobí unavene. Viem, že mi dal svoju energiu, aby som sa pozviechala, a zaiste aj krv, pretože rany už na tele necítim.

„Keď ti bude lepšie, dôjdi do obývačky,“ povie ticho a prejde k dverám.

Až teraz si uvedomím dôležitý detail. „Kde je Leona? Vie, čo sa mi stalo?“

„Je v obývačke a nevie nič. Ušetril som ju od zbytočnej paniky. Už jedli, ak by ťa to zaujímal. Sean vstal začas a od rána sa hrá na lietadlo.“

Ach, môj milovaný synovček!

Síce sme sa odsťahovali, no opustiť ich definitívne bolo nad moje sily. Adrien to vedel. Chápal, že sa ich nedokážem vzdať. Nie tak skoro. Preto sme sa presťahovali dvesto míľ od Detroitu. Kúpili sme si malú usadlosť na vidieku, aby sme mohli žiť nikým nerušený život.

Peniaze sme získavali vďaka ornej pôde, ktorú sme prenajímali okolitým statkárom. Vynášalo to slušne a nestálo nás to takmer nič. Jedinou podmienkou bolo neprezradiť sa. Žiť ako ľudia, správať sa ako ľudia. To sa nám v konečnom dôsledku aj darilo.

Adrien sa venoval aj démonom, ktorých riadil na zemi a tých, ktorí sa rozhodli vybočiť, poslal diablovi do pekla. Občas musel odísť, aby zasadol s Radou, no za každým sa zavčasu vrátil. Medzi démonmi sa stále našiel niekto, kto prekročil hranice, či rozhodol sa konať inak, než kázali pravidlá. S takými sa vedel vždy perfektne vysporiadať. Tí, čo mali námietky, boli súdení.

Na svete je stále priveľa entít, ktoré sa neplánujú prispôbiť, a sú našimi nepriateľmi, avšak väčšina dôverovala Adrienovi. Vybudoval si malé vojsko a vernú ochranu nielen pre seba, ale aj pre mňa. Všetko sa vyvinulo úplne jednoducho a už niekoľko rokov si žijeme svoj sladký idylický sen. Len ja a on.

„Pôjdem za nimi. Keď budeš schopná vstať, príď za nami.“

Prikývnem a Adrien ma nechá osamote. Pomaly sa posadím a spustím nohy na zem. Cítim sa oťapene, avšak je to len prchavý pocit. Navracia sa mi plná sila. Nasávam ju ako papier vlahu. Keď zbystrím zmysly, počujem Leonin smiech. Hrá sa so synom. Sean pobehuje po celej izbe. Počujem, ako si vrčí popod nos, napodobňujúc zvuk lietadla. Daroval mu ho Adrien, keď k nám prišli pred pár dňami na krátku dovolenku.

Chodievajú k nám raz za niekoľko mesiacov. Občas aj s ockom, ale tentoraz prišli len oni traja. Vidáme sa málo, a o to je to vzácnejšie. Peter stále pracuje a Leona je na tom rovnako, vedie kvetinárstvo a najíma ľudí. To všetko si vyžaduje takmer všetok ich čas, avšak snaha prináša ovocie. Angažuje sa aj v charite a pomoci ženám v núdzi, dokonca aj tým, ktoré boli zneužívané či nútené k prostitúcii. Robieva náučné sedenia, ktoré sú akýmsi psychologickým detoxom nielen pre iné ženy, ale aj pre ňu samotnú.

Ocko sa nasťahoval k Barbarinej mame René, aby zanechal rodinný dom v Detroite mojej sestre, Petrovi a malému Seanovi. I keď malý vlastne nie je to správne pomenovanie, veď má päť. Čas naozaj neúprosne letí. Kým oni sa menia, ja som sa zasekla v čase. Je zvláštne vidieť, že sa nemením, že nestarnem a ani mi nepribúdajú vrásky.

Barbara sa vydala a narodili sa jej dvojčatá. Občas je mi smutno, že sa už tak nevidáme, no stala sa súčasťou vlastnej rodiny a naše cesty sa rozišli. Možno navždy, možno nás osud znova zvedie dohromady. Teší ma vedomie, že sú všetci tí, ktorých som musela opustiť, aj napriek tomu šťastní.

